

Då fordomb regement
z-secreteraren wed
Nylandz cavallerie
regemente,
ehreborn...

Wång, Johannes Petri

*1700-1829 81 Cbza Fo1. 1702
Lund*

National Library
of Sweden

Då
Fördom

Regementz - Secreteraren wed Nylandz

Cavallerie Regemente/

Ehreborne och Högwäladad

Her **J** **D** **H** **A** **N**

Jacobson Sund/

Til sin Swijlo-Cammar infördes i Abo Dom - Kyrckia

den 6 Martii Anno 1702.

Til ett wälförtient Are - Minne effter sin skuldigheet yttrade
således sina Sorg och Tröste - Lanctar.

Kall Clio endtlig dock sin Luta lägga neder/
Skal hon ei mera få slå an en frögde-ton/
Skall så Melpomene för henne ta förmon/
Ock för den kära frögde anställa sorge-seder?

Uck ymnog klagan wårt! det måste ju så vara /
Ty der som sorgen har mot glädien gjort stort prut/
Där skall Melpomene sorg-fanan straxt slå ut /
Ock nödgas Clio bort med frögde-lutan fara.

Men hwar är större sorg/ än der som Clotho rasar?
Ty hon ej blyes wed ett Hierta slå i tu /

At detta gör en sorg det wet den store Gu/
Som offra hafwer hört at Men'skian här wed fasar.

Jag hisnar tala om hur' genom Martis plåga/
Mång tapper Hielt/ Soldat/ måst blifwa dödzens roof/
Den tåta swarta-drächt hon ger där af nog proof.
O Himmel lät af Nåd utsläckas sådan låga!

Sij det som mera är/ de som skull hemma blifwa/
De få ej blij wid lijf; ej Clotho har fördrag
En Man som älskar frid at mana för en dag/
Och med en skynsam fart till mörka grafwen drifwa.

Ty är ej under at så mången häfftigt qwider/
At man ej fågna får sig af warachtig roo/
At allt måst nalkas dem som uti mörkret boo/
Ty utaf dödzens macht man stoor affaknad lider.

I käre Mormors huus hur' Clotho hafwer öfwat
Sit grymma tyrannij/ det witna desse Been
Som blifwa gömde nu in under Griffte-Steen/
Uck huru swära hon Ehr Mormor kår bedröfwat!

Ty sij den saknas bort/ den ned till grafwen farit /
I hwilken Mormors frögde ock förra fågnawar/
Han ifrån detta lijf sitt sidsta affked tar /
Som om sitt huus ock boo et Fadens hierta dragit.

Ej derför' fåfengt är/ at sorgen hiertat sårar /
At hoos Ehr Mormor kår' den förra täcka lust
Så hastigt wårslas om i klagan/ lät och pust;
At ögon äro röd' ock falla bittra tårar.

Det war wäl tancan min/ at Mormor ej beklaga
Så swära skull' hans dödd/ ty hon så många år
Hans lefnad niuta fått. Men så gemenligt går/
At wänner från hwar annr med sorg sitt affked taga.

Hwad batar of wär sorg? den hiertat genom fräter.
Mån en kan fås igån/ igenom tårar mång /
Den Clotho till sin graf har nödgat gå en gång?
At han skall flyttia hoo det hon ei meer tillåter.

När foglen snårder blir rått hårdt uti en snara/
Kan hon ej slippa löds/ hon måste blifwa qwar/
Til's foglafångiaren sielf snaran uplöst har /
Ock utan någon nåd strart lifswet låta fara.

Jordånskull Mormor sig med fruchtlöds sorg förtärer
Sont dock ej löser den som en gång blifwit dödd/
Ja fast man gofwe sig uti den högsta nöd /
Han blir i döden qwar/ ej mer han lijf begärar.

Hwad wil man sörja den ej mehr förmädde blifwa?
Hwars kropp af ålder swag af möda mattat war
Om döden den i tijd från usla lifswet tar/
Så må man wara nögd til fredz sit sinne gifwa.

Hwad skall man sörja den / som så sit lijf har slutit?
At det i minnes skriin af alla gömmas bör;
Tysalig den är wist/ som så af wården dörr/
Hwars lijf mitt ibland bön ock andact blifwer brutit.

Det skulle wara så: ty den med högsta söker/
Sin JESUM dyrka rätt/ sin nästa hafwa kär /
Ock lijf' som etter slyr/ den arga wårdens slår/
Hans nöije uti GUD i döden mera ökes.

Så soor Han hån i frijd/ Hans kropp i Jord lägs neder /
Hans Siäl den niuter frögd bland GUDZ utwaldas skar/
Hon icke mera sorg/ ej någon möda har:
Hans namn hoos Effterfolet skall wördas med soor heder.

Men du O Wandrings - Man som will till Himlen lända /
Lef som han lefwat har i kärlek troo och hopp /
Så skall med åra blij bekrönt din swaga kropp /
Ock all din jammer skall till idell glädie wändas.

JOHANNES: Wång.

Något swårt är eil at göra/
I denna världen suur och swårt/
Om swårt med pennan är utföra/
Hur här med alla ring rjgår;
Hur lust är offra ijdel nöd
Hur liif är ock en hemlig död:

Så lär dee urhan twiswel wara/
All swårast bland alt det man seer/
At kunna någorleds förklara/
Hur' sorg och pust sig swår beteer.
Ei fins den det begrunda kan/
Ei nå'n eil nåije måland hand.

Gementige plågar man dee skatta
För swårt/ at måla frögd och lust;
Den rancan må man heller fatta/
At swårheet sielf/ at sorg och pust/
The kunna eij beskrifwas wähl/
Fast ther eill intet felar ståhl.

Når man will frögd och lust beskrifwa/
Är idmwähl sinnet glade och fride/
Och rå kan dee eij annars blifwa/
Än pennan lustige gifwer sie.
Det lustige är/ med lust man gör/
Frögd med sig sörre frögd änn sör.

Det är så ldt. Men at besinna/
Hur sorg och pust swår wara wil/
Hur sorg ock sinnet mände winna/
Der är eij någon mächtig till:
Ett sinne som beswårar är
Med sorg / sin swårheet nog eij seer.

Fast swårar' är det att utföra/
Hur ganska swår sorg wara må;
Eij hog/ ei städ'r det nog kan göra:
I sanning är det swårt alltså.
Hwad man med hog eij fatta kan/
Det målar eij nå'en sidr ell' hand/

Wij see hwar dag/ hur swårt of plågar
Du en/ nu ander nöd och qwahl.
Hur Herren straffar of ock agar
Med jämmer utan mått och rahl.
Hwad är/ än sorg och pust/ man seer/
Alt hwad på denne tiden står?

Doek hwar will man den pennan finna/
Som alt med läthet måla må?
Alt sannetlig kan swårheet winna/
Hwad swårt är/ det will wara så.
Som sielwa namnet lyder här/
Ock saken i sig säktere är.

Hwad är då bättre eil at suska/
Än sluc på sådan swårighet/
At man i sinom tid må gruska
I Himmelsk Glädies lustighet?
Hvem är som en åstundar det/
At lindras må all swårighet?

Ä! kåre död/ eu äst den samme/
Som ändar det i wården är
Swårt/ ock förwårlar thet i gamman/
Om man har Gudlig warie här.
Ä! död eu äst en liustig gäst/
Som swårt i liuffe kan byta bäst!

Hvem wille rå sig eij besinna
Hvem sig eij achra! älska måst?
Hvem skulle sig sör sig sörögmma
Ä eu ei mæere blij deß gäst?
Sig önske/ effterlängte wil/
För än wij sorgens - diupheet sif!

Når willie wij of med hugswala
I all den sorg/ of tråkka må/
At döden är en liustig dwala/
Den läte/ som sinnet mände gå/
Ock gör enda på alt thed/
Som wij i wården plågas med.

JOHAN Jacobson Lund.

